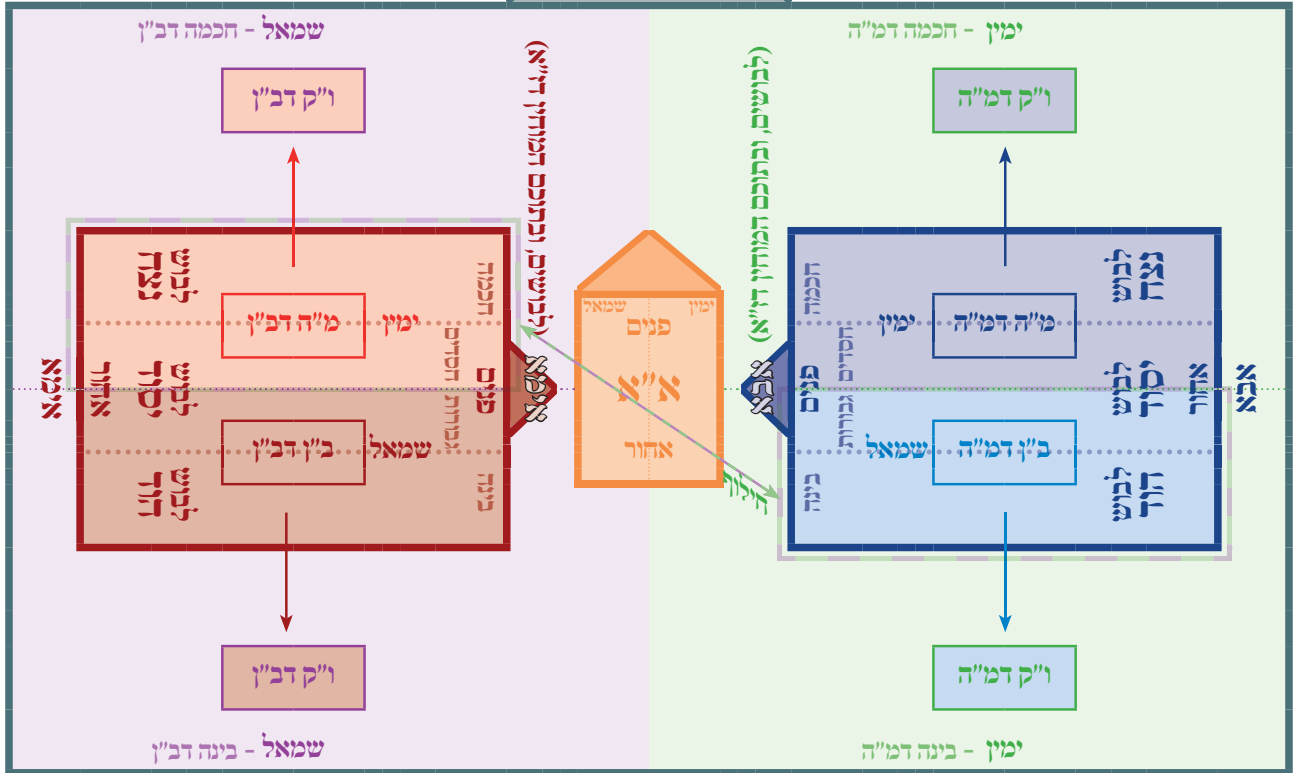

מקורות

ע"ח ח"א דף ק' סע"ג השמ"ש אות א', דף ק' אע"ב השמ"ש אות ד', דף פ"ד ע"ד. ח"ב דף ו' ע"ג, הגהת השמ"ש אות א'. ח"א דף ע"א סע"א שמ"ש אות א'. תו"ח דף קכ"ב סע"ב. נה"ש דף ז' ע"ד, ט' אע"ב. כרם שלמה ח"ו עמ' כ"ב סע"א, עמ' קס"ז. שעה"כ דף כ"ו ע"ב. ענ"ה דף מ"ב ע"ב אות מ"ז, דף פ'. בא"ל ח"א דף ס"ז ע"א. סידור חול ח"ב עמ' ל"ז ע"ב. תו"ח דף קס"ט. מע"א דף רצ"ו ע"ב. שער הגלגולים הקדמה כ"ו פ"י. שע"ר ח"ב שאלה ק"כ.

יעקב (נבנה ממוחין דאבא)

ז"א - פנים

ז"א - אחור

(בנין אטב"ח)

נוק' (יעו"ר) - אחור (נבנית ממוחין דאימא)

נוק' - פנים

הערות

- * ז"א עומד באותו כיוון כמו א"א. או"א עומדים פב"פ ומלבישים את א"א מכל צדדיו, אבא בחציו הימיני (פנים ואח) ואימא בחציו השמאלי (פנים ואח), כמו שני הצאי צילינדרים. לאחר החילוף (הראשון), אבא נמצא בפנים, ונכנס בפנים דז"א, אימא נמצאת באח' ונכנסת באח' דז"א.
- * הנוק' הקטנה (יעו"ר) הנבנית באטב"ח ובנסירה, עומדת כנגד מלכות דז"א דב"ן (יעקב) וכנגד מלכות דז"א דב"ן (רחל), בצד האחור של ז"א.
- * הנוק' הגדולה (יעו"ר) - בשבתות וימים טובים, גם כן עומדת בצד האחור של ז"א (ע"י נה"ש דף ל"ג סע"א ד"ה ונחזור, שע"ד ח"ב ש' ש'), אבל נבנית מ"מ"ה וב"ן דב"ן, היינו ממוחין שמצד שמאל דז"א (ע"ח ח"א דף ק' ע"ד), המלובשים בנה"י דאימא. לכן, לצורך כניסת המוחין בנוק' הגדולה, יש צורך בחילוף שני, לעומת הכניסה בז"א (ונוק' הקטנה) חילוף ראשון (או שלישי). יש לציין שבאטב"ח, היא תקבל רק ב"ן דב"ן, כי מ"ה דב"ן באבא.
- * יעקב נוסף, עומד בצד הפנים של ז"א, נבנה מיסוד דאבא (אח), במקביל לנוק'.
- * תמיד בחילוף מתחלפים צד שמאל דאבא וצד ימין דאימא, ותמיד הנוק' מקבלת את המוחין שלה בנה"י דאימא, והיא יעו"ר העומדת באחורי ז"א.
- * ע"פ חידושי הרה"ג שד"ה (ענ"ה דף פ' אמצע ע"א, ד"ה מ"ש הרש"ש) כונות התפילה באו"א הפרטים, ולאחר החורבן רק בצד שמאל. ולכן, למרות שחלוקת השפע יהיה תמיד לפי או"א הכללים, אך זו"ן יקבלו רק מהפרטים (מצד שמאל). כלומר, רק חלק השפע שבא דרך אימא ותבונה הכללי, שהוא דרך בינה דבינה דמ"ה ומלכות דבינה דמ"ה, יביא לזו"ן את הו"ק דב"ן.

חלוק

דאמא מחלבוין בנה"י של ובינה ונכורה שלו מלטרפין עם בינה ונכורה דאמא בנה"י שלה וזו אריא כלולין ממ"ה וכן כי קודם לך היה אבא כולו מ"ה ואמא כולה בין ופחה שנתחלפו ונמנוגו כנ"ל לכן בכנסת סוף ז"א נמלא כי חלק חכמה וחסד דאבא ניתין אל חכר מ"ה שבז"א וכן חלק חכמה וחסד דאמא שגם הם כתי' מ"ה כנזכר אך בינה ונכורה דאבא ובינה ונכורה דאמא ניתין ללד (א) הנוקבא שבז"א פלש הנק' מלי שבנוש פלשו ואחר שאלו ינקו והגדילו או ילאו בארס המלסם שבהם שנחזוין פלחם מלד הב' ביטות וב' הנכורות אל אחר ז"א להגדיל הנוקבא דז"א שהיא נפרדת ממנו וגדלה גם היא חמט חמט ואמנם אחר שכבר גדל ז"א לד חכרות והנקבות שבו אז מסתלקים המזוין ובאים המזוין דבינה ונכורה דז"א לברם סוף טוקבא ומגדלה לגמרי וארי נשלח כל אל המזוין הנקרא בתי' אב"א ואח"כ באים המזוין חדשים דפנ"פ ומגדלין שניהם כנראשונה :

הי חלקים יש בין אריא לזרז והם מבוראים בזוהר

א אריא כחוד נפקין פי' שהם שרין בקומתן משא"כ בז"א כי בטוקבא לא ילאה רק אחר שהוא ילא פד חזי מ"ה שבו ואח"כ ילאה היא משם ולמטה (ב) ובערך ז' אמרו כחוד נפקין .
ב כי אריא אחר המזוין כחוד כחוד שרין ג' כי אריא זוגם תדיר משא"כ בז"א ובערך זה אמרו ולא מספרין ד' שאריא לשלם רחמים כי אפילו בינה שריינן מהפרין מינה אינה אלא אחר גאם ז"א ממנה אכל בהיותה (ג) למעלה ככל היא (ד) רחמים (ה) אכל ז"א לפעמים הוא רחמים ולפעמים הוא דין. ח"ס כחוד פי' חזי שרה דקב"צ פי'א ק' שנה כ' שנה ח' שנים (א) כי (ו) נכחד ואריא כס ק"ך שנה והייט ק' נכחד וך' באריא (ז) כנה סס סולם נכוד שנה אך הז"א שגם ז"ס ו' שנים כנה סס שנים ולא שנה משום דאית בה דין . ורחמים ה' כי באריא לשלם יש חיבוק כנזכר בזוהר כשרין רחמין דאטון מהחבוקין . עוד יש חלוק אחר וזו כי אריא חד גופא ממנו מסובקין דא בדה (ב) ובה כנר כודפסך שג' מיני זוגים (ח) א' להוריד נשמות חדשות

ואחר לתת חיות לפולמות החתומים ואמנם הוונ שזוא כדי לתת חיות זה אינו נפסק לפולם מאריא כדי שלא יתבטלו הפולמות ח'ו אבל בזו"ג אפי' הוונ זה נפסק לפעמים ח"ס לא ידון רוחי בארס ר"ל לא ימשוך רוח חיות המליין בארס שהוא ז"א לפולם כי אם ימשוך זה לשלם יאריט ימים ויהיו רשעים אך בראותן שהם חתום בקלרות שנים אז עיי' ימורו בתשובה לכן אין רוח חיות זה נמשך תמיד בז"א :

פרק חטיב

הנה נח"ל כי יש בינה ותבונה ראשונים התבונה היא מחזה (כ"א) ותבונה ראשונה ותבונה זה מחזה) דבינה למטה דוגמה רחל עם לחה וכנגדה ב' חלקים שנחכמה (ט) ונמלא כי זאת הבינה הראשונה מזדווגת עם חלק הפליון של החכמה ועל אלי נאמר כחוד נפקין ולא מספרין לפליון כנזכר באדרת ועל התבונה ועל חלק החתוין של החכמה אית ק' ולומין מחפרין זה התבונה מחליה ולמטה שהוא מחזה שלה ולמטה היא מחלכשת בז"א בסוד מוהין דיליה ואלו הב' חלקין של תבונות זו עליהם נאמר ואיש חטות ידלגה כחזר בדרוש אחר ולפולם נקרא ב' חטות בערך ב' חלקין אלו ואמנם שניהם אינם רק פרטוף א' לבד . ודע כי גם הבינה עם התבונה לפעמים נכללת יחד ויש בה ב' מיס' א' שמשלה התבונה ונכללת בבינה ב' שזרדת הבינה ונכללת בתבונה אמנם הזוג שהוא להריא המזוין דז"א הנקרא פיבור ב' הוא שרדה בינה ונכללת בתבונה ושם הוא הזוג למטה (י) אך פיבור הראשון היה כי נתלבשו ח"ב מלאין בחריב מחזין (כ"ב) (יא) דסינו שעלו יס"ד והלבישי החו"ב פלאין) ונכללו בהם ובתוכם ונכללו חצ"ה ובה"ד דז"א אלו באלו (יב) ותג"ס בנה"י דז"א אלו באלו נמלא כי ז"א בתבונה ואלו בבינה (יג) . ובינה נקרא אם לפי שהיא"ה הוא בבינה ובחילי יודין ואלפין כ"א יש בפאטור ובמלווא ומילי מלוואו א"ס איתיות לכן נקרא אם אמא פלאה ואלו הם ב' אהי"ה אשר אהי"ה אמנם אהי"ה סג' אשר פליז נאמר מה פאמר לבני ישראל אהי"ה שלחני אליכם הוא מילי דחילי הסי"ן שאין בה רק כ"ה איתיות ח"ש כה פאמר אהי"ה ט' והנה כשנספר מהם ד' איתיות הפאטור של אהי"כ ישאר בחילי

דגוהות וביאורים (ה) פיין שג' פי' : (ב) ה"ק ר"ל בהל"ה ויאלהם שרי חתומים כ"ס נפשות כסוד כפ"ש נשדד בחיקין הלא ר"ל במהם סתורן קופה דר נפשו אחר גדלחם וקוים כתיבם . שגן שגן : (ג) ג"ל ר"ל סוף : (ד) ר"ל סוף : (ה) ופלפיל פי' כשכשם דח"ה נשפ"ב : דין אף קודם **שגן** זין : (ו) ח"ס פיין שג' פי' : (ז) פיין נשבר ח"א פי' כשכשגון סוף כח"ה סוף נשדד ילפים ונלווא סוף מלווא וכו"ן סוף כתיבת ואלהים : (ח) ח"ל סוף כה"ש דף פי' כי יונו אריא הוא לנרין כעליונים שים כשפחות פנחם דלנילם ויונו זין סוף לנורן כספחותיו עז"ל : (ט) פי' אבא נשקדא חכמה כנמלך לר' אבא דהי"ס . שגן שגן : (י) ר"ל סוף חכמה שלם : (יא) פיין לקמן שג' כאל"ה ח"ה פי' : (יב) סג' שגן שגן כג' דמלאה כח"ש נשפ"ב סוף ר"ל זין וכן דברי פאטור' פהם פאטור' זל יי"ש נסוף כדנ"ב :

אוצר החכמה: אה"ח 23589

יפה שעה

לא פסיק לנלמין ובפרם מה שהוא נרץ לחתה הפולמות יעדין עם . וז"ל ומלי נפקא מינה כוונת הב' דז"א שהוא לחיות הפולמות שנספק כח"ש ח"ל אחר חיות מתוך חיות הפולמות מלאה ומלאה שגם גדולים לזין חכמה מז"א ומכס לא נפסק אפילו רגע פי' מה איכפת לם כוונת אל ז"א שהוא נכחית כגילוחה ופסק . דע כי נפקא מינה כוונת דרין אכן זין פי' כל חיותו נמשך אליו ממנו ובשואותיו כאשר אפילו זוג בחיות הפולמות נפסק מו"ן אין אט מאריכים ימים וכג"ש מקרא מלא שכתב ח"ל לא ידון רוחי בארס כ"י . ועיי' ח"ל כשטר סוד אבי"ש סוף זל וכענין כי הלא כל ב' זוגים חו"ן אינם רק להמשך חיות ושפע אל היליכה ושעים לבד לנורן עמון ולא לנורן כולדה חות ומזוג אחר דלנילם דרו"ן נמשך חיות אל היליכה בבחי' רק ומזוג הב' נמשך חיות אל הפעיה בבחי' חכ"ב יי"ש . הרי שגל ידו ז"א נמשך כחית הפולמות החתומים ודאי שכן הוא הפסיק שריבי בני תרי פלמי שהם יצירה ושעים אינם אלא בחיות זין ועל ידי זין יצירה לחיות והכחות והכחות הוא זין משפיעים שפע בנ"ר רנון על ידי מלח ומשעים טובים שנישראל ובה יצירה ושעים עומדים ומשפיעים ברכה וגדלה מלאים ברכת פי' וכשים רתו בפילם ל"י זל"י אפסקי מו"ן דלנילם אפי' זוג דחיות ואפי' זוג כ"י לא כוב אפסקר לפולמות יצירה ושעים להחיות שרי חיותם נפסק בעון החור הוא לכ"י אלפסך חיות הנמשך להם מאבא ופי"א ומלאי אע"פ שאינם בחיותם כדי שיכלו הם להחיותם לבד ולא יתבטלו ח"ז ואיש אלא משפ מכשר כדי קיום לבד וגם זה כל ידי זין אלא שאינם בסוד מו"ן דרו"ן אלא שמאריכים להם לבד כדי להפעילים על שפדמם :

בחי' כח לחיות דחילי החילי שהיא בינה כח"ש ח"ל אלא שפסק פונק שא"כ היה נרץ לכיות שני פעמים בחי' ר"ל ותשכ"ח ויכז שני כבאח שרי בינה דאבא רוכבה על מ"ה דז"א דאבא ובינה דאמא רוכבה על מ"ה דז"א דאמא כמו שכתב ח"ל בפרקין ולכל חלד וחלד (ה) כי נרץ לזיות לה לפעמה כסא שלם ובדברי ח"ל לא פורט : (א) כי כתר וזנה וזנה כס ק"ך שנה מאה נכחד ור' לאנא וזימא כס סס כולם נשדד כהן אך זין שגם ז"ס ח"ס ו' שנים . ושע"ג שגליל בשדד א"ס פי' כנר ח"ל שדד המסטר הוא אלמים ככהר מלווא באריא עפוחה סוף אחרים נמלי' כנר כחג סס ח"ל נבי ד' מלווא פלמין דרתי דקדיקא שש"ס שלמפלג בא"א סס נשדד אלמים ורכנות כאהר יודים לחסא אלא דקדיקס סס נשדד מלווא כן לשרה נמשך לה מאה כמהר כי היא למטה וזין שכתר החמט נשדד מלווא גם אבא וזימא ירדו בעפוחה דנחמה דת"א ובכל אחר : (ב) וזנס כנר כודפסך שיש ב' מיני זוגים אחר להוליד נשמות הדעות ואחד כדי ליתן חיות לפולמות החתומים אשגם הזוג כדי ליתן חיות זה אינו נפסק מלווא לשלם כלי שגל יתבטלו הפולמות ח"ז אבל בז"א אפילו הונו היה מפסיק לפעמים ח"ס כ"י . וגם בשער מוהין דלנס ס"ז כח"ר ח"ל זל גם דע כלל גדול כי זה חיות החיות שהוא לנורן הפולמות נמשך ממזוין שלמך דאבא וזימא גלי שיקבל סס מלמכלס כודע שכל מה שלמטס מהם כולם כלילים בהם דש נכס כה כנע כל מה שלמטס מהם יי"ש . פטר מחבאר מכל זה קנס חיות לפולמות החתומים נמשך מאבא וזימא מזוג השני שלהם וגם לפיל פי' כהן ר"ל זל כודע כי זוג דארץ אגפין דאבא וזימא

זדה יזפר עליונים מוא"ל פלאין פמאן ולא מיט"ם וזכוסה
ולריבין לחזר אל קטנות וגלות ב' יזפר עליונים וזכנ זה
ואזר ק לוקח מאריך פמא וזו גמלם לו נחמם יחדם והבן
זה מאד :

דרוש ח (טו)

בבר כתבנו כי ג' כלים הם נקראים חטמים ולכס ג'
מקפיש וכל זה נקרא חטמים ונ' בשמים פרימיום הם
ג'רץ וכנגדן ג' מקפיש וממ"ל פכין כי גם המוחן שם נקרא
פרימיום הכלים ים נכס פ"ד בג"ל פרימיום ומקפיש וכנגדו
יפנה וזכרתי אשר ילד וזרי הם ח"י נח"י ס' פרימיום (והם)
ג' כלים ג' מוחין ג' גמחות וס' מקפיש לכס פד"ו. גם פכין
ממ"ל שכתבנו כי המוחין הסחתיים נגפין כלים אל הפליונים
וכן מראש האילות עד סוף הפעיה כלים הפליריים הם מוחין
לחחתיים ימן סוף הכל נח"י כלי וזין הפגש רק שז פרימיום
זה חטמיות (טו) וכן פד"ו בחזרת מה שזוא רוח לזה הוא
שמה לפחטון ומש שזוא נפש לפליון נפשח רוח לפחטון וזואל
בה (ח) אמנם מאוריות לא נפשה כלים וכן פליריים לא נפשה
ארום. אך אמנם זה שאמרש איש רק באילות לבר כי פגם
ולמשה פנים דאילות נפשה נשמה לבי"ע והבן זה הסדר
בגזול שלכך אין בי"ע נקרא אלוהים גשור ימן איש' גמחות
הם כלים לבר דאילות ולא ארום אך לזחון מן האילות נק'
אלוהים (יח) אשר שם זה ג"ל פגם גזול כמה נבדלות בי"ע
מן האילות והוא כי אור הפגמום הנמשך מלמלה גמלם
ומסתיים באילות לבר ואפאר שפד"ו ישה מנריאה אל יזרה
ומיזרה אל עשיה. גם פכין ממ"ל כי ס"ל ספר קסודת
ה' נקרא קליפם טנה הכתובת בפליטה כי הם חטמיות לחטמיות
מלסת רעשיה. גם פכין פגם כי פיקר ארום הקליפיות הוא
גמ"ת שכל שלם אמנם בגאר סו' ראשיים ים גם ק קליפה
וכש שם פליים הקדושה פרימיום הסחטון נפשה פרימיום
בפלין ופד"ו מקבל הארם ונמחק ק נהליפות הם פולין ג"כ
פד"ו פרימיום הסחטון נפשה חטמיות הפליון ופד"ו נמחקן וזינם
נחחין. גם פכין (יט) פגם סיום ים הקליפיות בפשיה עד
א"ל וזכר ס' פ"ט גם פכין פמין הקליפיות של ר' שלמות
אזי"ע וזכר (כ) פכין סיום ז' מלכס פחם כל מד' בגינה
ובז"ל ובמלסת ובסיום כל אחד ממנו גמ"ט שכתב באחריים
כי זה נקרא פחם נחכר נמ"ל ובמלסת רעשיה נפשות
וביזרה רוחין ס' וממ"ל פכין פג"ל כי כקליפה הפליונה
ואילות הוא נקראם ספרה וזכרתי כי ספרה וזכרתי הוא
נקרא פומאח דאילות. גם פכין סמב (פז) כי כרי אמרש
שכחל אין פליה רק לפרימיות שם כשמה וסחטון וזרי אט
רואים כי גם בשול פלין חטמיות ופרימיות. וכענין הוא מ"ט
במ"ל והוא כי לפלם אין פולח ספרה אל ספרה רק פרימיות
ג"כ יזירה ולא חטמיות ואפ"ם ששלין החטמיות הוא מריה
וביה בשולם ספרה פלמו אך איש משכסה חטמיות יזירה
לפשיה זכרתי אך פרימיות יזירה פזר לפשיה זכרתי ח
נקרא פליה משא"כ בחחחיות וכפד"ו פזרתי לאילות ופשיה
ליזרה אמנם ים שטי בפשיה (כ גמ) שחחחיות דג"ל רעשיה

בה רק נקודת נפש שנפשו מלסת שנמלסת שנה ושישורם
פפרה שזיסוד ז"ל שהוא מנפש שבו ואח"כ בפעבור נחוסף בה
ו"ק כפשו ונקרא רוח שנפשו ואז גדלה כמות הסוד פלמו
דז"ל שהוא רוח שבו אך אינן ו"ק שלמים כמחו. אח"כ ביזיקס
גדלה הוא כשמה שנפשו וניסר ג' כלים שנה שם כלי נפש
כלי רוח כלי נשמה כטרפ שאין שוד כלים רק ג' כלים אלו
אך הם נח"י נפש כלבד בלופן שנשלם בה נח"י מלחיות
שנה סקרא נפש גמורה וטלם אינם רק מריה אחת כמות
ס"ם דז"ל וזו ישה זואל ו"ק גמורים והיא קלה א' גמורה
אח"כ גדל זואל ים גמורים ובה לו נשמה וזו היא עזלת
נח"י רוח נפשו א' כי ארום המדה של י' מלחיות בג"ל נפשו
י"ם כטרפ מא"כ דאזכ"ח וכרי פתה הם אב"ל אך פד"ו אין
בה רק נפש ורוח כי כרי היא פד"ו מן החוה למשה ששם הוא
נחמם ספרה כי פד החוה שומדס הסוד רבינה נקרא נשמה
נפשו גם כי כרי אינה לוקחה מפינה פלמה אלא מן כז"ל
פלוה נקרא רוח וגם שזוא למשה מהחזר בג"ל שאין שם כז"ל
פגשו רק רוח ולק לא גיפוי אליה רק רוח שלה כי הנשמה
שלה פתה למלסת של זוא (לד כב"ן שז) פלמו כנ"ל.
ואח"כ (א) ילמו המוחין ויהט אליה פלמה וזו עזלה היא כל
כאחר (ב) כי כרי ים בה נשמה כמחו חפ וכבן מאד כי אז כל
נח"י מלסת דז"ל פלמו שזוא כ"ן של כמזכר במ"ל הוא דונסת
(ג) בינה פליונה והיא דונסת פכונה וכל החושים שלו נגמרון
ופחין אליה ופ"י נשלמה כי היא דונסת הסכונה הנפשים
פטרף גמור בהתחברה פם בינה. והנה הכלים הם נגמרון
ודנקה בה פין ששמה נכנסת בה שזוא נשמה הכלים
נגמרים שזוא כ"ן דז"ל ארום וכלים וכבן זה מאד. (ד) והנה
פד פשה ים כז"ל ובמיקבא מוחין הנשמה וזו נק' כבר גדול כי
נפשו שם כי רוח נקרא ופיר ובלוקחה נשמה שבו נקרא גדול
שזוא כן י"ג שים ולמפלגה אך פד"ו איש ארום רזוי לחפשה
פד י"ח שנה וזו נכנסת כי נשמה לנשמה שם מוחין דאב"ל
(ה) כי אין חוה רזוי- לכולד אלא מן כשמה שזוא מלמה
נקרא חיה כנ"ל. חפם כי כסותן אב"ל מדווח (ו) ושל
למפלגה כחיק רזוי וחזר שם פכ"ם וזו נקן בה רוחה רשביק
בה כביאה קדמאה והוא נח"י פגם חוה גשור נחמרים של
גד"ן פכ"ן ומ"ה וס"ג פ"כ פ"כ כרי גיממריה גמורה
כי כל א' מאלו אינם פ"כ פגם כטרפ אלא בהתחברה ס"ג
פם י' אופיות ומ"ה וכ"ו ורובע ס"ה דכ"ן שזוא פ"כ דכ"ן
וכשנכנסים המוחין דחיה (ז) שזוא בינה דאב"ל (ח) שזוא
רואים לכולד יסלין אפי' בהחחונם למשה במקומם לחזר
פכ"פ גמורם וזו סמן בה כחונ גמור פפם חסדים רע"כ
דחיד"ן שזוא פ"כ אפייה כי היא לקחה כבר אגמרום רע"כ
פ"י ז"ל (ט) ואמ"ל (י) פכ"פ (יא) אך לא כחונ גמור אך
פשה טמן לה כחונ גמור (יב) החסדים רע"כ ואלו כן נשמה
אפייתם זה נקרא חוה גמור אך רז"ל אב"ל נקרא חוה שאיש
גמור כי אינה רק לפשוטה כלי ונמאלה כי אופו כרי"ל הוא
איש רוחה רשד' גמור שם החסדים זכרים פנח"י כ"ן אך
פפם חיה אינה נשארם בה (יג) כי הוא כה וכד גמור לבן
כרי"ל הוא כרימין (יד) כן ימין כה זכר ונקרא כן אוני כה
שזוא כי היא מן הנשמה בינה נקבה אח"כ חזר לקחם כרי"ל

הנהרות וביאורים (ה) פין פלמו וקרא פ"ל : (כ) פ"י שולמים ספרה דלחא פמון ולא וכנסתם בה כמזכר שזר לז"ל פ"י : (ג) פ"י פ"ל וזל
פלמו חונסת בינה ונקבא חז"ל דונסת סכונת : (ד) פמון פמון כמזכר דז"ל (ופד"ו נחמם כמות נחמם הוא ק וזוא נפשו כמזכר חז"ל
פ"ו וכנסתם דף כי ספרה דז"ל פמון פמון כמזכר דז"ל (ופד"ו נחמם כמות נחמם הוא ק וזוא נפשו כמזכר חז"ל
ס"ו קטנות. וכשנכנסים אליה המוחין פלמו פלמו שגמור וכלל"טו נקרא ז"ל. וזו פ"ים נקרא דברתי שזר. וכן פלמות ופריה ופולסת דכ"ן
כרי דכ"ן נקרא נקבא חז"ל. זה נקרא רק ופ"י והנשמה פושן פרימיום חז"ל אז הוא פלמות חז"ל כמזכר יזרש סיון. ופשיה פ"ם ריבית כלין כי לו כל מדינת
פלמות דז"ל פשו שזוא כ"ן כמזכר נפשו כוח הנשמה בינה כפליה וזו דונסת פמונה וכל החושים של נגמרים. מדבר פל פד כ"ן חז"ל סס ז"ן דכ"ן הפקדון
כמזכר פ"י בינה ופכונה כמזכר דז"ל חז"ל כמזכר. ואזכר שכתבתי לו אלו הפקדונות פמין כל דבר ריבית וגם כסס כי פריה נקראת ססס וז"ל רז"ל חז"ל דכ"ן
כמזכר נשמה חז"ל סס סכונתה הוא כרי פריה סס לו סמן ופ"י כמזכרם נח"י כמזכרם אגמרום גם נ"י דלחא כמזכר כרי"ל. וכלו זה יזרש דכ"ל
כמזכר פלמות חז"ל הוא פל לו סמן חז"ל וזוא רק דכ"ן והסודות הוא רק דכ"ן וככל פקוס שכתב טקבא חז"ל הוא פל כ"י פלמות פלן ס"י פלמות דכ"ל פלמות
דכ"ן פלן : (ג) יז"ל פ"ו מוחין : (ו) יז"ל חז"ל להדונת : (ז) יז"ל נפש : (ח) יז"ל שמה מלחנה דמכסה : (ט) כרי"ל חז"ל : (י) פרימיום נשלם ספרה רז"ל
כרי"ל. וזכר פ"י ז"ל חז"ל הוא שולקם כלי דכ"ן דלחא כמלוחה ופ"י מוחותין ופ"י וזמן כמזכר ק"ם שלם כמזכר ופ"י חז"ל פלמו דכ"ל חז"ל
פמון חז"ל ופ"י נקבא. סמן שזון : (יא) ר"ל כפליים נשלם חחיתם סס כרי"ל. סמן שזון : (יב) מוח דכ"ל נפשו. סמן שזון : (יג) פ"י שזוא חז"ל
פמון חז"ל ופ"י חז"ל כלי י"י. סמן שזון : (יד) סס וז"ל פ"י חז"ל סס וז"ל לו קבא וכלו חחיתם סכונתה סס פרימיום ספרה חז"ל
לכס קבא זה סס זה. סמן שזון : (טו) פ"י חז"ל ופ"י חז"ל ר"ם ופ"י : (טז) סס דכ"ל פ"י כרי"ל : (יז) לללים : (יח) פ"י חז"ל : (יט) פ"י חז"ל : (כ) פ"י חז"ל פ"ל :
(כא) כל זה פמין פ"י כמזכר חז"ל פלמו כמזכר פ"י כי סס פמון סלוקן כל זה. סמן שזון :

פ"ז.

אדם רוכב על הכסא. אולי כך פירושה. שהחכמות דאו"א מתלבשים בז"א דאו"א, דהיינו בט' ספירותיו הראשונים, והבינות דשניהם מתלבשים במל' דז"א דשניהם, והם אדם שהוא כ"ח וכ"ז אותיות הרוכב על הכסא שהוא פו"א דמל' דז"א דשניהם הנז' (ולחוסר ידיעתי לא הבנתי אחורי הכ"ח וכ"ז אותיות איזה בחי' הם. וא"ת שנכללו עם הפנים שהם בחי' האדם הרוכב א"כ גם במלכיות לא יהיו נחשבים האחורי שלהם, ולא משכחת לה בחי' כסא ורגלים. וכן פו"א דמל' דחו"ב דאו"א לא נזכרו בנתינת המו'). ונמצא שהמו' דמצד הבינות דאו"א שייכים למלכיות דז"א. ולכן הארת הבו"ג הולכין לאחורי ז"א להגדיל מעט את הנוק' שלו שהיא הספי' הי' דז"א, ואח"כ יוצאים ונכנסים עצמותם בה להגדילה. וזה בין בי"ס דז"א דאבא ובין דאי'. ואז יהיו בינות דאו"א אדם הרוכב על הכסא, שהם המלכיות. אבל אם כל הז"ת דאו"א יש בהם רק בחי' אחת, שהז"א בכללו אותיות והמל' שהיא קצה השביעי בכללה מספר דז"א, א"כ החוה"ס צריכים להיות חלק כל הו"ק, והארת ועצמות הבו"ג צריכים היו ללכת לקצה הז'. ומזה נראה שהמלך הז' יש לו לכדו בחי' כפ"ע גם באותיות וגם בחשבון, ואינו שייך לז"א. ועי' ש"ש ז"ל איך הוא נתינת המו' למלך הז' ע"ש.

שם. כשנכנסים וכו'. לקו"ד שכפי המבואר

בהגה' השמ"ש זיע"א כפ"ט

דש"כ אפ' שפי' הדברים כאן הם כך. כשנכנסין מו' דאו"א הכוללים בז"א דאצי', הנה אבא יש לו חו"ב וחו"ג, דהיינו מ"ה דמ"ה חכמות וחס' וב"ן דמ"ה בו"ג. וכנגדם באי' חוה"ס מ"ה דב"ן וכו"ג ב"ן דב"ן. וכשנכנסין בז"א אז אבא חוה"ס שבו שהם מ"ה דמ"ה, מצטרפין עם חכמות וחס' דאי' שהם מ"ה דב"ן, מתלבשין בנה"י שלו. חוה"ס שלו בנצח וחצי יסוד הימיני, וחוה"ס דאי' בהוד וחצי יסוד השמאלי.

ובו"ג שלו שהם ב"ן דמ"ה מצטרפין עם בו"ג דאי' שהם ב"ן דב"ן שלה בנה"י שלה. בו"ג דאבא בנצח וחצי יסוד הימיני שלה, ובו"ג שלה בהוד וחצי יסוד השמאלי שלה. ואז או"א כלולים כ"א ממ"ה וב"ן. אבא מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן, ואי' ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן. כי קודם לכן היה אבא כולו מ"ה דהיינו מ"ה וב"ן דמ"ה, ואי' כולה ב"ן דהיינו מ"ה וב"ן דב"ן. ועתה שנתחלפו ונמזגו כנ"ל, לכן בהכנסם תוך ז"א שהוא כלול ממ"ה וב"ן דמ"ה שהם ו"ק דמ"ה, מ"ה דמ"ה בימינו מצד פנים וב"ן דמ"ה ג"כ בימינו מצד אחורי. וממ"ה וב"ן דב"ן שהם ו"ק דב"ן, מ"ה דב"ן בשמאלו מצד פני' וב"ן דב"ן בשמאלו מצד אחורי. נמצא כי חלק חוה"ס דאבא שהם מ"ה דמ"ה המלוכשים בימין דצלם דאבא, ניתנין אל הזכר מ"ה שבז"א פני' דימין. וכן חלק חוה"ס דאי' המלוכשים בימין דצלם דאי' שלאחר החילוף שגם הם בחי' מ"ה דהיינו ב"ן דמ"ה כנז', ניתנין לאחורי דימין דז"א. אך בו"ג דאבא שלאחר החילוף, דהיינו מ"ה דב"ן המלוכשים בשמאל דצלם דאבא ובו"ג דאי' דהיינו ב"ן דב"ן המלוכשים בשמאל דצלם דאי', ניתנין לצד הנוק' שבז"א הנק' מל' שבגופו עצמו שהיא ו"ק דב"ן. מ"ה דב"ן שבשמאל דאבא שלאחר החילוף לפנים דשמאל דז"א דהיינו למ"ה דו"ק דב"ן, וב"ן דב"ן שבשמאל דאי' לאחורי דשמאל דז"א דהיינו לב"ן דו"ק דב"ן. ועכשו יהיה צלם דאבא דאחר החילוף בפני' דז"א, ימין בימין ושמאל בשמאל. וצלם דאי' דאחר החילוף באחורי דז"א, ימין בימין ושמאל בשמאל. ונמצא שהמ"ה וב"ן דמ"ה, שהם מו' דאבא דקודם החילוף, בו"ק דמ"ה דז"א שהם בימין פני' ואחורי. ומ"ה וב"ן דב"ן שהם מו' דאי' דקודם החילוף, בו"ק דב"ן דז"א שהם בשמאל פו"א. ואחר שאלו הו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן דז"א ינקו והגדילו, אז יצאו הארת המלכיות, שהם המס' של המו' מצד הב' ב"י וב' גבו' של קודם החילוף המלוכשים בנה"י דאי' שבאחורי ימין ושמאל דז"א, והם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן.

מתחברים לפר' אחד במקומם. ועי' מב"ש ד"מ
ושי"ט פ"ד.

שם. ג' כלי התכונה וכו'. אולי כנגד ג'
הצלמים, נז' בפסוק שהביא רז"ל ג"פ
אהי'.

שם. כלל א'. כמו' דאו"א וכו'. אפ"ל ע"פ
משרז"ל בשה"כ דרושי יוה"כ דרו'
ב' שהבל היוצא מפה דא"א יורד ונמשך דרך
הדיקנא והוא בסוד או"מ לאו"א והוא מזון
לג"ר שלהם ע"ש עור. ולזה מתכוין רז"ל כאן
שבמו' דאו"א, הוא הג"ר שלהם, יש להם מקי',
ושם כמו' הנו' מאירים י"ג ת"ד דא"א, כלו'
שעל ידם נמשך או"מ הנו' והם מאירים לג"ר
מהאזה"מ הנו' וא"ש את"ם.

שם. ובחוטם דא"א וכו'. עי' בשרוה"ק דמ"ז
סוע"ב (יחוד י"ז) ד"ה גם דע כי
ההא ראשונה וכו' ע"ש.

פ"ט.

(דע"ד ע"ב) כדמיון התכו'. עי' בל"י ז"ל
מה שהצ"ע. ואפ"ל
שנו' שבתחי' לוקח ז"א הכל לו"ק דמ"ה ולו"ק
דב"ן שלו שהוא מל' שבגופו, ואח"כ יוצאין
הבו"ג לעטרת יסודו דמ"ה וב"ן. וא"כ שפיר
קא' כדמיון התכו' המתלבשת בסוד מו' אל
ז"א, שר"ל מ"ה וב"ן דז"א.

שם. אלא שאין זה רק וכו'. לא הכנתי למה
נקט ל' שלילה ואולי לאפוקי פרטות
הו"ק. ומתו"ח זיע"א דק"ה ע"ב לכאו' לא
משמע כן.

שם. וכעד"ז מפר' זה לפר' אחר. נראה פשוט
פירושו, שגם מפר' לפר' יורדין
המו' ממל' דפר' העליון לכתר דפר' התחתון,
ואח"כ מכתר דאותו פר' לחכמה שלו ומחכמה
וכו', וכמו ד' כריעות וזקיפות דעמידה וכנו'
בנה"ש בסוף הק' רחוה"נ ע"ש. ועי' תו"ח ק"ה
ב' הנו'.

יוצאים לאחו' ז"א להגדיל הנוק' דז"א שהיא
נפרדת ממנו, דהיינו עטרת היסוד דו"ק דמ"ה
דז"א ועטרת היסוד דו"ק דב"ן שלו. ונגדלת גם
היא מעט. ב"ן דמ"ה מגדיל מל' דמ"ה, וב"ן
דב"ן מגדיל מלכות דב"ן. או הכונה שיוצאים
הארת המ' מצד הבו"ג של אחר החילוף
המלוכשים בשמאל דצלמי או"א שבאחו' ופני'
דשמאל דז"א, והם מ"ה וב"ן דב"ן, ומגדילים
אחו"פ דעטרת היסוד דו"ק דב"ן דז"א. מ"ה
דב"ן מגדיל הפני', וב"ן דב"ן מגדיל האחו'.
ואח"כ מסתלקים ובאים עצמות המו' דבו"ג,
אותם שבתחי' יצא הארתם ועכשיו עצמותם,
ונכנסין תוך הנוק' הנו'. דהיינו עטרת היסודות
דמ"ה וב"ן, או עטרת היסוד דב"ן. וזה תלוי
לפי הב' פי' הנו' בפ"ט דש"כ רמ"ש השמ"ש
זיע"א שם. ועי' שפ"א ותו"ח קכ"ב והשמ"ש
זיע"א לעי' פ"ו אות ב'.

שם. חילוק ה'. כי באו"א לעולם יש חיבוק.
אפ"ל הכונה שתמיד הם בגד' ב',
חג"ת, הנק' חיבוק, ועי' אש"ל ז"ל ד"ו ע"א
אות ה'. וא"ש את"ם.

פ"ח.

ויש בזה ב' פנים וכו'. לק' שי"ז פ"ב מבואר
שבין בעי' א' ובין בעי' ב' מתכללים
או"א וישסו"ת. מחמת בקיעת יסוד דעתי'. וכאן
מלמדנו החילוק שבין ב' ההתכללות, אע"פ
שהגורם הוא א'. ולא נתן רז"ל טעם להשינוי
הזה ולמה לא היה בהיפך והיע"א. ומשרז"ל
ובתוכם נכללו חג"ת גה"י וכו' וכו', פשט
הלשון נראה שחוזר על עי' הא' הסמוך לו. ועי'
השמ"ש זיע"א בפ"ב דשי"ז ד"ה צ"ע מאי
טעמא וכו'. ולפי מ"ש ז"ל שם, אולי נוכל לו'
שלשון רז"ל כאן חוזר על ב' הפנים. ועי' ג"כ
מ"ש הריפ"ש ז"ל שם סוד"ה ונתחזר לענין וכו'
ע"ש.

שם. נמצא כי ז"א בתכונה וכו'. יתכן הכונה
לאפוקי משמועה האחרת שהם

שהם חמשים בחי' וגם נרנח"י דנ"ר דנח"י
 שהם ל' בחי', כל שמונים בחי' אלו הם
 מבריאת העו'. ולוקח מאי נרנח"י דנח"י
 דנשמה שהם ט"ו בחי', ומאכא נרנח"י דנח"י
 דחי' ט"ו, ומא"א נרנח"י דנח"י דיחי' ט"ו
 בחי', ס"ה ג"כ הם קכ"ה בחי'. אלא שכפ"ז
 צריך להבין מה שנר' מהשמש זיע"א בפ"ה
 דלק' ד"ה נ"ב לא וכו', ומפ"ז דלק' וממ"א,
 שלוקח מאי ה' צלמים כ"א כלול מנרנח"י והם
 כ"ה בחי']. וכ"ז לרשימא בעלמא לעיין בזה
 כשערים הבאים בעה"ו. והיותר נר' שנרנח"י
 דנ"ר דנרנח"י הם מברי' עו'. ונרנח"י דנשמה
 דנרנח"י מישסו"ת. ונרנח"י דחי' דנרנח"י
 מאו"א. ונרנח"י דיחי' דנרנח"י מא"א. וכן יש
 להבין מש"ש ז"ל לק' וכ"ן מהריפ"ש ז"ל כאן.

פ"ה.

בהגה' השמש ד"ה לא וכו' ויתפשטו תוך
 ה"פ של הז"א והמשל וכו'. מל' זה
 נר' שכל נה"י מתפשט בפר' א', ולא שהח"י
 כולם מקי', אלא הח"י של כ"א הם מקי'. ויהיה
 ה' פעמים נר"ן פנימיים, וה' פעמים ח"י מקי',
 מישסו"ת, ואח"כ כשפרטם כי שהח"י של
 הנר"ן מקי', וכן כל הח"י שלאחר הנר"ן ג"כ
 מקי', ויש להתיישב, שלפי הנר' לכאור' מכ"מ
 אחרים הוא כפי המוכן מהל' הא', וי"ל.

פ"ו.

כ וכו' טי' מחומר וצורה של בחי' הרוח
 שלהם. כאן ברוח ולק' פ"ז בנשמה
 לא כרז"ל כמ"ש לעי' פ"ה בטי' הנפש,
 שהצורה היא מרוחא. (עי' שט"ל פ"ח שהוא
 מהגבו' הא' וכן בדכורא מהחס' הא'). ובשט"ל
 פי"א כלל ט"ז כתב רוחא קדמאה הוא נר"ן של
 הנק' וכו' ע"ש. ויש לעיין בזה אי"ה בזמן
 המוכשר.

פ"ז.

החיצו' והאמצעי ופני'. נר' כונתו על ג'
 כלים הפרטיים שזכר בפ"ו במ"ש כי
 כל בחי' מאלו וכו' ע"ס הפרק.

פ"ט.

בהגה' השמ"ש זיע"א אות ד' ועי' בדרו'
 פורים וכו' ואפ' כי מ"ש וכו' רק
 בנה"י דאי' לבד עכ"ל. וק"ק דבדרושי פורים
 מתבאר היות ויסוד דנוק' קצר מוכרח שיסוד
 דאבא יתפשט מחוץ ליסודה ותתגלה הארתו
 ע"ש. ומשמע דנה"י דאבא ממש מתלבשים
 בה. ובתו"ח דקכ"ד ע"ב העתיק הגהה זו ולא
 נז' שם מתי' ואפ' עד תי' ואפ' הב'. ואולי רצה
 לקצר וצ"ע. ולאחר החיפוש מצאתי במזכיר
 שלום מע' נר"ן אות כ"ב בסוגרים שהק' כנז',
 וכ' ויש לישיב בדוחק שיש לה בחי' הא' ולא
 קאי על היסוד דאבא עצמו עכ"ל. ולקו"ד
 רצייתי לו' שאולי כונת הרש"ש זיע"א באפ'
 הא' לתרץ שאר המקומות, ובאפ' הב' לתרץ
 דרושי פורים, ושניהם אמת.

העתק

מהיר"א זיע"א כ"י אות כ"ג: בזיווג
 שאינו גמור, בתחי' הארת ב"ן דב"ן
 וב"ן דמ"ה, ובנסי' ניתנים הם ע"י אי', ומ"ה
 דמ"ה ומ"ה דב"ן צלם דאבא ע"ג רישא דז"א.

ובזיווג א' נותן לה מ"ה דב"ן, ובזיווג ב'
 דהולדה מ"ה דמ"ה. כ"ז זיווג אב"א, והוא
 כשמקבל ז"א מישסו"ת דצד שמאל, שאבא
 מ"ה וב"ן דמ"ה ואי' מ"ה וב"ן דב"ן קודם
 החילוף. אבל אחר החילוף, אבא מ"ה דמ"ה
 ומ"ה דב"ן, ואי' ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן. אח"כ
 לוקח מישסו"ת דימין והוא ג"כ כסדר הזה.
 ואפ' שהוא לזיווג דכד"ש או ערבית ליל
 שב"ק. זה פי' הא'. ובזיווג גמור דישראל ורחל
 השוין בקומתם (בשבת), בנין פרצופה הארת
 ב"ן דב"ן דוקא. כי מ"ה דב"ן הוא בנה"י
 דאבא. ובנסי' לוקחת ב' חצאי צלם דאו"א
 השמאליים, שהם מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן. וחצי
 הימיני שהוא ב"ן דמ"ה ומ"ה דמ"ה נשאר ע"ג

והותר. ואפי' כיון שהחג"ת מגדיל לנה"י כמוהו והחב"ד מגדיל לחג"ת ונה"י כמוהו כמ"ש רז"ל במקומו, א"כ נחשבים כולם שוים. גם אפי' שהחילוק שיש בין חב"ד וחג"ת ונה"י הוא בפרצופים, אמנם בפרטות הפר' הפרטי יהיו כל הי"ס שוים. ועי' אש"ל ז"ל אות ג'. גם אפי' שהספירה נכפלת כמו שהיא, ואין שם דבר שמחלקם כדי שיספיקו החג"ת לבדם, אלא שיהיו הספירות שלמות אם גדולה או קטנה. וא"ש את"ם וכ"ז לכאו'.

שם. **חשב** כתר בז"א ודעת באי'. אפי'ל כפי מה שפי' האש"ל ז"ל באות ב' שכאן מדבר בפני' ע"ש. ונו' מפ"ח דשכ"ג שבחי' נמנה דעת ולא כתר ובפני' כתר ולא דעת. גם נו' שחיצו' אי' נעשה פני' דז"א. ולכך שפיר חשיב בכאן באי' דעת ובז"א כתר. אמנם ק' מסוף פרקין שחשב כתר באי' ואיך חושב ג"כ דעת וי"ל.

שם. **נמצא** שחו"ב פרטיות שבי"ס דאי' צריכין וכו'. הנה החו"ב דאי' שבכאן חילקם רז"ל ימין ושמאל ולא זה תחת זה. ואפי' שהוא כמ"ש בסופ"ח דשאו"א. שחב"ד נק' אי' עי' וחג"ת תבו' וכו'. א"כ מה שלא נכפל מבי' דאי' הוא החב"ד שלה, שהיא אי' עי' שלה. ובכחי' החב"ד האלו היא שוה עם החכ', שהוא אבא עי' שלה, ושניהם חכ' כללית וזיווגם תדיר. [והוא כעין מ"ש בשכ"ה פ"ח] וא"ש את"ם.

שם. **והנה** שליש העליון הם חב"ד שבה. מכאן שגם שליש התחתון דת"ת שלקח ז"א לכתרו, כלו' נה"י דת"ת. וכן בכל המקו' שנז' שלישים באיזה ספי' צ"ל עד"ז. וכן נר' מכמה מקומות אחרים.

שם. עי' אש"ל ז"ל אות א' ד"ה לפי וכו' שהתרוקנות הנה"י הוא של הצלם. ולא ביאר ממה מתרוקנים. ואם ר"ל מרוחניות של הטי' שנותנים או"א ונשאר החומר שלה

רישא דז"א. אח"כ נותן לה הארת ב"ן דמ"ה שהוא רוחא והוא ט' היות פשוטות. וכזיווג הדולדה נותן עצמותם דהיינו מלכיות דב"ן דמ"ה ומ"ה דמ"ה. זהו פי' הב': ובחול אין שום זיווג רק ליעקו"ר (שם אות כ"א).

פי"ב.

בסופו. והענין כי כלי החי' דאי' וכו'. נר' דזה חוזר על מ"ש למעלה אך אח"כ חוזר ז"א לקחת וכו'. ומ"ש ושם מתלבש נפש דחי' וכו' רוח דחי' וכו' נשמה דחי', ר"ל ג' נשמות דנר"ן דחי'. ומ"ש וכן בג' הכלי' דאבא (כפי נוסחת הגוב"י שנר' עיקר), ר"ל ג' חיות דנר"ן דחי'. ומ"ש וכן כלי' דחג"ת דא"א וכו' ובתוכם יחי' דחי', כלו' לפי הסדר הזה שהם ג' יחידות דנר"ן דחי'. והמקי' לא הוצרך להזכירם. ול' רז"ל הוא בקיצור כיון שפירט ככל הצורך למעלה בישסו"ת. זה נר' פשוט.

שער כ"א לידת המוחין

פ"א.

כי ת"ת שבה וכו' נגדל. עי' מפי' ז"ל. ויש לרשום לע"ע למזכרת בעלמא, אם אפי'ל שההגדלה עוברת והולכת מספי' לספי', עד שמגיעת לת"ת שאז הוא לבדו כולל ההגדלה של כל הד' מדות ושליש. ושייך שפיר לו' שהוא הגדיל המדות הנז'. וכעין משרז"ל בסופ"ט דשי"ד ע"ש. וא"ש את"ם. וקרוב לזה פי' הכל"י ז"ל. וכפ"ז אפי' להבין איך השלימה הבינה בכפל המדות, הלא נהי"מ ושליש ת"ת הם, ספי' א' בקו ימין, וא' בקו שמאל, וב' ושליש בקו אמצעי, ולא כן הספי' הנכפלים. ועם זה אפי' שיתיישב קצת. וק"ל.

שם. **[בכפל ד' מדות ושליש, יש להבין איך נחשבת הבי' כא' האדם הם הו"ק. וכפי משרז"ל במ"א שהג"ר כ"א כלולה מעשר והחג"ת כ"א כלולה מו"ק והנה"י כ"א כלולה מג"ס. ואם נבוא לחשבון יהיה הכפל דחג"ת די**